

Нікчемна ціна високих слів

Із покоління у покоління переходить твердження: «Слово — срібло, мовчання — золото», а Святе Письмо вчить нас: «Напочатку було Слово...»

Не знаю, що собі усвідомлював наш нинішній президент Л. Кучма, коли під час своєї інаугурації виголошував урочисті СЛОВА, поклавши руку на Євангеліє, але безсумнівним є те, що він тоді ПРИСЯГАВ говорити правду і діяти по правді й совісті. Через півроку по інаугурації і проголошення президентської «нової економічної стратегії», президент України, виступаючи у ВР, промовив відповідальні слова *про «запровадження дієвих механізмів стимулювання виробничого процесу... стабілізацію виробництва і забезпечення його ефективного росту... лібералізацію податкової системи... утвердження ефективної системи соціального захисту тих, хто не спроможний своєю особистою працею забезпечувати необхідні умови життя...»* Великі, значущі СЛОВА! Впровадити б їх у життя, перетворити б цю інформацію у факти буття, — саме цього ми всі потребуємо, а тому вірили тоді у ці слова. Тим більше, що тоді, 4 квітня 1995 року, — президент Л. Кучма своїми проникливими СЛОВАМИ звертався до серця і сумління: «Щоб не соромно було дивитися в очі нащадкам».

На жаль, слова президента залишилися словами, бо ні він зі своєю виконавчою адміністрацією, ні інші гілки влади очолюваної ним держави, не зробили бодай трохи видимих реальних кроків у ВКАЗАНИХ СЛОВАМИ НАПРЯМКАХ. Скоріше навпаки, — попри всі заспокійливі слова, жити стало гірше, — і державі, і більшості її громадян.

Пройшло ще півроку. І знову президент виходить на трибуну, і знову починає з багатообіцяючих СЛІВ про те, що «намітилися позитивні тенденції». Але далі він повторює СЛОВА піврічної давності, хіба що тільки зробивши крок назад від конкретики дій, бо замість *«життя вимагає розробки довгострокової науково обгрунтованої державної промислової політики»* (04.04.95), вже тепер чуємо: *«... вимагає від нас вже сьогодні виважених і науково обгрунтованих уявлень щодо вектору наступних перетворень...»* (14.09.95).

Розширюючи плацдарм для апаратної гри у «реформування», база якої створювалася ще у період його прем'єрства, президент Л. Кучма не обтяжує себе відповідальністю за попередньо сказані ним СЛОВА і знову виголошує: *«... для будь-якої неупередженої людини очевидно є необхідність власної концепції реформування української економіки... нам треба визначитися щодо шляхів реформування...»*.

То що у нас, власне, відбувається? Чи це так йдуть реформи, чи навпаки, — реформи гальмуються державною виконавчою владою, яка процес стабілізації національної економіки підміняє наукоподібними дискусіями «про «пошуки шляхів», «формування концепцій», визначення «моделей розвитку» та «векторів напрямку»? Якщо президент і його адміністрація мають на меті остаточно заблокувати економічне життя держави шляхом енергійної імітації реформування за схемою: «біг на місці», то треба визнати, що вони роблять це блискуче і надзвичайно ефективно.

*Народ виступає проти перших результатів кучмономіки.
Мітинг перед Кабміном: «Ми не просимо зарплати, ми хочемо її заробити!»*

Під заколисування словами про соціально орієнтовану економіку та реформування відносин власності, президент України і його адміністрація 14.09.95 фактично розписалися у своїй повній неспроможності проводити ефективну господарчу політику в інтересах України. Показовими у цьому плані є такі СЛОВА пана президента: «Щодо темпів великої приватизації, то врешиті-решит для утвердження ринку це питання не є визначальним». Цікаво, правда? Для відстаючого студента другого курсу економічного факультету таке твердження ще може бути дискусійним; але ж цей «перл» чув весь український економічний бомонд! Таким чином, голова держави активно відновлює дещо призабутий стиль комуністичного лицемірства, коли є нормою говорити одні СЛОВА, робити інші ВЧИНКИ, маючи в голові треті ДУМКИ.

Не знаю, що за ДУМКИ переважають у голові людини, яка запевняє на весь світ СЛОВАМИ про наміри «щоб не було соромно дивитися в очі нащадкам», але ДІЇ цієї людини і дії її оточення спричиняються до розбазарювання національного багатства України. Хоча, з другого боку, наприклад, передача у російську власність українських газосховищ повністю відповідає вищенаведеній президентській тезі про те, що велика приватизація (мабуть російська) не є визначальною для утвердження ринку (мабуть українського).

Теоретичні міркування, салонно-лексичні пасажі та обіцянки, що високими СЛОВАМИ періодично виголошують члени нинішньої президентської команди протягом останніх двох з половиною років, мають свою конкретну КІНЦЕВУ ЦІНУ. Для старої жінки пані Євгенії Горяної— це ціна труни у 2000 крб, суму вартості котрої (у розмірі місячної пенсії на той час) старенька задалегідь поклала собі на державний строковий рахунок в Ощадбанку 20.04.93. І от зараз, через два з половиною роки, після всіх компенсацій та всіх гарних і правильних СЛІВ про соціальний захист і про широко розрекламоване «реформування», котре вже повним ходом відбувається з «соціально орієнтованою метою», ця жінка має на своєму рахунку аж 16158 крб. За ці гроші, шановний пане президенте, можна хіба що загорнутися у примірник газети, що надрукувала ваш виступ. Тому мені абсолютно не соромно за цю статтю не тільки перед нащадками, але й перед вами, пане президенте. А от вам мало б бути соромно. І не колись — перед нащадками, а зараз — перед сучасниками, яких ви примітивно надурюєте високими словами.

«Вечірній Київ», 27 вересня 1995 р.